

Itsenäisyyspäivän juhlavastaanotto Linnassa 6.12.2014, kirjoittanut Petri Vuorio

Tasavallan Presidentti puolisoineen oli kutsunut meidät molemmat, Sirkka Harjun ja minut hänen sisarenpoikansa juhlavastaanotolle Linnaan. Sirkka oli saanut kutsun sotaleskenä ja minut oli kutsuttu hänen saattajakseen. Tädille kutsu oli tullut yllätyksenä, mutta itse olin sitä vähän odotellut saatuaani Tampereen Seudun Kaatuneitten Omaiset ry:n Raija Laineelta jo etukäteen tiedon siitä, että he esittävät tätiäni Linnan juhliin. Ehdin jo pitkään tarkkailla postiani, kunnes 13.11. lähetetyt kutsut lopulta saapuivat meille molemmille.

Lähdin lauantaina aamupäivällä hakemaan tätiäni autolla Tampereelta Vantaalle, missä asun. Asumaihtoehdot riippuivat naulakossa hyvässä järjestyksessä valmiina mukaan otettaviksi. Join nopeasti hänen keittämänsä kahvit ja lähdimme ajamaan rëntäsateessa takaisin etelään. Olimme perillä Vantaalla kahden tienoilla iltapäivällä ja valmistelut alkoivat samantien. Vaimoni Jaana auttoi Sirkkaa lopullisessa asuvalinnassa, kun itse silittelin paitaa ja kyselin pojaltani Veikolta riittävän juhlavaa solmiota lainaksi.

Jaana lähti kyyditsemään meitä jännittyneitä ennen kuutta Helsinkiin, jonne meiltä on matkaa noin 15km. Sirkkan kutsussa oli saapumisajaksi ohjeistettu 18:40 Mariankadun puolelta ja olimme paikalla ainakin puoli tuntia etuajassa. Vaikka poliiseja parveili sankoin joukoin tienoilla, kutsua puolihuolimattomasti vilauttamalla pääsimme paraatipaikalle ja suoraan oven eteen. Meille avattiin auton ovet, nousimme autosta ja marssimme sisään metallipaljastimien läpi henkilötodistukset ja kutsut näyttämällä. Katutason aulassa luovutimme päällysvaatteet vaatesäilytykseen ja meidät ohjattiin hissillä toisen kerroksen Atrium-saliin. Siellä meitä jo odotti suuri joukko sotaveteraaneja, -leskiä ja -orpoja saattajineen ja lisää saapui paikalle koko ajan. Saliin oli järjestetty tuoleja, joilla oli hyvä istua ja valmistautua tulevaan kättelyyn. Tunnelma oli juhlallinen. Pia Pasanen, se viehkeä uutistenlukija, haastatteli Sirkkaa ja teki pieneen vihkoonsa muistiinpanoja. Ennen ovien avaamista viereiseen Valtiosaliin, jossa presidenttipari odotti meitä yhtäläisellä innolla kuin me presidenttiparia, eräs eversti evp antoi meille vielä ohjeita ja järjesti parijonoon kuin armeijassa. Mannerheimin ristin ritari Tuomas Gerdt sijoitettiin ensimmäiseksi johtamaan joukkoa ja muut saivat hakea paikkansa vapaassa järjestyksessä. Sitten ovet avattiin ja jono nytkähti liikkeelle. Ovella luovutettiin kutsun mukaan liitetty ja ainakin meidän tapauksessa huolellisesti täytetty henkilötietolappu, josta tiedot ilmeisesti välitetään TV-selostajien kuulokkeisiin sisäänmarssin yhteydessä. Muutenhan selostajat eivät voi kaikkia tuntea. Kun oli meidän vuoromme astua Valtiosalin puolelle, Sirkka siirtyi eteeni ja muutaman askeleen otettuamme olimme kättelyvuorossa. Kättely sujui nopeasti. Sekä Tasavallan Presidentti että hänen puolisonsa Jenni Haukio toivottivat hyvää itsenäisyyspäivää ja me sanoimme nimemme ja kotipaikkamme everstin ohjeistusta tarkasti noudattaen. Sirkka oli hymyillytkin noin tusinan TV-kameran välittäessä kuvaa puolelle Suomen kansasta ja minulla oli naama peruslukemilla, mistä totisesta käytöksestä sain jo kohta ensimmäisen kommentin tekstiviestinä. Arvostelijoille olen vastailut, että itsenäisyys on vakava asia.

Kättelystä meidät ohjattiin yhteen neljästä salista, jotka oli varattu veteraaneille Linnan kaakkoiskulmassa. Aluksi oli vähän epäselvää, voivatko saattajat jäädä samoihin tiloihin. Salit täyttyivät sitten nopeasti varsinaisista kunniavieraista ja saattajat ohjattiin muihin tiloihin. Uskalsin jättää Sirkkan kahden luotettavalta vaikuttaneen herrasmiehen väliin. Taustaa vielä turvasi viereisessä pöydässä entinen puolustusvoimain komentaja kenraali Jaakko Valtanen, jonka kauluslaatoissa komeili neljä leijonaa. Nautiskelin kohtuudella sitä kuuluisaa Linnan boolia ja suomalaisia juustoja punaviinin avustuksella muissa tiloissa, jotka alkoivat käydä ahtaaksi juhlavieraista presidenttiparin kättelyurakan lähestyessä loppuaan. Vähän myöhemmin Suuren Ruokasalin ja Peilisalin noutopöydissä tarjoiltiin silakkatartaletteja, siikapasteijoita ja kuorekukkoja. Särkeäkin maisteltiin terriininä. Jälkiruokana saimme kakkuja Ellen Svinhufvudin ja Jean Sibeliuksen mukaan. Veteraaneille herkut tarjoiltiin pöytiin. Näin kymmeniä nimeltä tuntemiani henkilöitä parveilemassa kuten Jorma Ollila, Pekka Haavisto, Sofi Oksanen, Saku Koivu ja Elastinen vaan kukaan ei tuntenut minua. Silloin tällöin raivasin tieni katsomaan Sirkkaa, joka tuntui viihtyvän. Presidenttiparikin oli

käynyt tervehtimässä. Sirkkan vieruskaveri muisteli olleensa 9 vuotta sitten samoilla kekkereillä ja silloinen presidentti Tarja Halonen ei lupauksistaan huolimatta tullut tervehtimään veteraaniporukkaa. Toinen vieruskaveri oli 90-vuotias sotaveteraani, omassa sarjassaan avantouinnin maailmanmestari Erkki Makkonen. Kilpailuissa oli käyty ympäri maailmaa ja seuraaviin kisoihin jossakin päin Siperiaa oltiin parhaillaan valmistautumassa.

Kymmenen tienoilla Sirkka päätti, että lopetamme juhlinnan tältä erää, ja soitin Jaanan noutamaan meidät kotiin. Tanssimme Valtiosalissa vielä pari tanssia ennen lähtöä. Yritin kovasti tungoksessa kuljettaa ja työntää meitä TV-kameroiden eteen. Toivottavasti joku teistä tämän jutun lukijoista näki meidät.

